

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Ἐλαμπε ἀχνὰ τὸ φεγγαράκι, εἰρήνη
Ὅλην ὄλη τὴ φύση ἀκίνητοῦσε,
Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημη τὴν κλίνη
Τ' ἀηδόνι τὰ παράπονα ἀρχινοῦσε·
Τριγύρω γύρω ἢ νυχτικὴ γαλήνη
Τὴν γλυκύτατη κλάψα ἠχολογοῦσε·
Ἀπάντεχα βαθὺς ὕπνος μὲ πιάνει,
Κι' ὀμπροστά μου ἕνας γέροντας μοῦ ἐφάνη.

Ἐπὶ τὸ ἀκρογιαλὶ ἀναπαύονται ὁ γέρος·
Ἐπὶ τὰ παλαιὰ τὰ ροῦχα τὰ σχισμένα
Γλυκὰ γλυκὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος
Τ' ἀριὰ μαλλιά του ἐσκόρπαι τ' ἀσπρισμένα,
Κι' αὐτὸς εἰς τὸ πολύαστρον τοῦ αἰθέρος
Τὰ μάτια ἐστριφογύριζε σβυσμένα·
Ἀγάλι ἀγάλι ἐσηκώθη ἀπὸ χάμου,
Καὶ ὡσὰν νᾶχε τὸ φῶς του ἤλθε κοντά μου.